

Til den/de det måtte gjelde,

Mitt viktigste budskap til dere i dag er at man legger til grunn i en ny ordning formelle krav som kan måles, så vel som den kunstneriske visjonen. Faren er at uten formaliteter vil man igjen risikere å stå i samme aktuelle situasjonen, hvor kompetanse og investering i kunstnerskap over lengre tid risikerer å gå tapt for alltid.

Det er avgjørende at man nå ser behovet for en øremerket ordning til det som er «de etablerte kompaniene» og til de som *har blitt det*, blant annet gjennom profesjonaliseringen og organisering av kunst også i virksomhetsform.

Naturligvis er den foreslåtte summen for ordningen langt fra nok til å etablere nye kompanier under en slik ordning, ei heller nok til å ivareta de som står i fare for nedleggelse.

Det at man nå ønsker å få på beina en ordning for de etablerte kompaniene allerede i 2022 er bra. *Men førsteprioritet bør være ivaretagelse av kompaniene som nå står i fare for nedleggelse.* Dette er arbeidsgivere som har vært til stede, flere, siden 90-tallet og besitter store mengder erfaring og kunnskap.

Det at basisfinansieringen opphørte uten en ny ordning på plass har gjort at mange etablerte kunstnere plutselig står uten arbeid og er i dårligere økonomisk fatning enn noen gang, pandemi eller ikke. Utsiktene er svært uforutsigbare og arbeidsplasser som enkeltkunstnere har hatt og etablert i over flere 10-tallas år er nå forsvunnet uten noen form for sikkerhetsnett.

zero visibility corp. ledet av *Ina Christel Johannessen* siden etableringen i '97 er en av kompaniene som har vært ledende i Norge og verden over flere tiår. Kompaniet har produsert over 24 helaftener på 25 år, og vært arbeidsgiver for over 70 dansekunstnere + utallige assosierte bak og rundt produksjonene. Noen av disse har hatt kompaniet som sin arbeidsplass siden oppstarten. Det er svært viktig at kunstnere også skal få mulighet til levetid gjennom flere decennier. Her har *ZVC* vært foregående for dansekunsten i Norge. Hvis ikke kompaniet får støtte i nærmeste fremtid vil det forsvinne, og med det også investeringene som er blitt gjort i kunstnerskapet og alle deres assosierte, blant annet gjennom basisfinansierings-ordningen som kompaniet fikk over 12 år og med det også mulighet til utvikling og tilrettelegging over tid.

Om få dager, står kompaniet på scenen på Norges nasjonale scene for samtidsdans, Dansens Hus, hvor *ZVC* og *Ina Christel Johannessen* har vært fast co-produksjon siden deres oppstart. Dette blir kompaniets teppefall om regjering og kulturdepartementet ikke kommer på banene, som vil ha fatale konsekvenser for en viktig arbeidsplass i et svært krevende arbeidsmarked, nå mer enn noen gang. Det må veie tungt den erfaringen og kunnskapen kompaniet har utarbeidet og opparbeidet seg over tid, så vel som nettverket *ZVC* innehar, ikke minst internasjonalt. Kompaniet har vært en av de største kultureksportene Norge har hatt innen dansekunsten, og har representert kultur-Norge på mangfoldige kontinenter og noen av verdens mest anerkjente scener.

Etablerte kompanier er de som har over lengre perioder vist høy kunstnerisk kvalitet på nasjonalt og internasjonalt nivå, og kan over tid vise til stor produksjonsevne gjennom prosessuelle arbeider, så vel som visninger i form av forestillinger og turnévirksomhet o.l. Etablerte kompanier *må* kunne fungere som mindre organisasjoner/næringer bestående av kompetanse og fungere med et profesjonelt driftsapparat, og gi enkelt-kunstnere arbeid over tid. På den måten kan man sikre kunstner-økonomien gjennom skapende og utøvende arbeid.

Det er umulig for de etablerte kompaniene å skille mellom driftstilskudd og produksjonsmidler, da dette er individuelt og behovene er ulike på bakgrunn av hvilken virksomhet man driver.

Driftstilskudd er unyttig uten produksjonsmidler, hva skal man drifte om en ikke kan skape eller produsere?

På den måten vil det for de etablerte kompaniene ikke være hensiktsmessig å skille drift/produksjon i form av eksempelvis fragmentert og komplisert søknadsstruktur. Ett eller flere avslag kan være med på å felle en hel produksjon, og dermed er også forutsigbarheten borte.

Det er behov for en større sum med midler. Dette er nødvendig for langsiktig og bærekraftig kunstner-økonomi.

Skulle de etablerte kompaniene ikke fylle kravene som blir lagt til grunn *må* man få muligheten til å omorganisere, gjøre om, nedtrappe, og/eller avvikle over en viss periode. I denne ordningen må man sikre at ingen har en «utløpsdato», men heller legge til rette for utvikling og langsiktighet, samt naturlig sirkulasjon

Avslutningsvis vil jeg si at etablerte kompanier som arbeidsgivere, er en av de viktigste instansene for grunnleggende økonomiske og sosiale arbeidsvilkår for kunstneren som arbeidstaker, så vel som videreutvikling og forutsigbarhet.

Takk!